

¿Què passarà a Madrid els proxims 24 i 25 de juny?

El pròxim 24 de juny es celebrarà a l'Audiència Nacional el judici contra quatre militants independentistes, acusats de tindre relacions directes en diferents sabotatges que, des de fa una dècada, s'han produït a Galícia com a expressió armada de la resistència a l'opressió nacional i social de la qual el nostre poble n'és víctima. Eduardo Vigo i Teto Fialhega estan acusats de transportar i emmagatzemar artefactes explosius i de falsificar documents oficials. A Antom Santos i Maria Osório se'ls acusa de falsificació de documents. La policia espanyola veu en aquests delictes indicis de pertinença a una organització la qual practica la lluita armada. L'Eduardo i en Teto s'enfronten a una petició de 20 anys de presó (8 anys per "tinença d'explosius amb finalitats terroristes", 9 per "pertinença a una banda armada" i 3 anys per "falsificació de documents amb finalitat terrorista"). La petició per Maria i Antom es de 12 anys. El dia del judici, farà 19 mesos que els acusats estan dispersats per diferents presons de l'Estat, allunyats una mitja de 780Km de Galícia, com a càstig afegit per les seves famílies i amistats.

¿Per què són tant elevades les peticions de la fiscalia?

En Teto Fialhega i l'Eduardo Vigo s'enfronten a una pena de presó equivalent a una condemna per assassinat amb acarnissament (entre 15 i 20 anys segons l'art. 139) del CP espanyol). La Maria Osório i l'Antom Santos s'asseuran al banc dels acusats perquè la policia afirma haver trobat documents identitat falsos amb les seves fotografies durant el registre a Teto, els dos s'enfronten a una pena de presó equivalent a una condemna per violació (entre 6 i 12 anys segons l'art. 179 del CP). Dans qualsevol Estat de Dret, aquestes són peticions fiscals desorbitades per persones que no han atemptat ni contra la vida, la salut o la integritat de les persones.

L'explicació a aquesta contradicció es troba en un Estat Espanyol inestable i amenazat per naturalesa, el qual protegeix amb molt més rigor la seva integritat i la seva ordenança jurídic-polític que els drets i les llibertats de les persones i els pobles. És per això que el judici del 24 i 25 de juny és un procés de caràcter purament polític. De fet, el que es vol protegir amb la mobilització dels tribunals especials i la imposició de condemnes excepcionals és la viabilitat i la continuïtat del projecte Espanyol a Galícia.

El que es jutjarà a l'Audiència Nacional és la voluntat d'una generació de gallecs i galleges de no deixar-se assimilar per Espanya i les seves institucions. Un exemple perillós per una Espanya en profunda crisi econòmica, política y social, i que en la seva lògica repressiva els actes dels inculpats mereixen un càstig més dur que un assassinat o una violació.

¿Quines conseqüències pot tenir la condemna a pertinença a banda armada?

La fórmula de “pertenença a banda armada” és l'eina jurídica que la legislació d'excepció espanyola te per castigar de forma especialment severa l'utilització de la violència política. No obstant, durant la última dècada, la resistència violenta a la violència d'Espanya no ha estat protagonitzada, a Galícia, per una organització que reclami per si el monopoli de la resposta armada.

L'existència de la lluita armada a Galícia, tot i el seu modest tamany, pot representar per l'Espanya actual un fenomen similar a una espurna en un mar de benzina, tenint en compte que la legitimitat de totes les institucions de l'Estat i dels mecanismes de control social continuen a disminuir dia a dia. És pe això que la fiscalia vol aplicar sigui com sigui la màxima severitat del seu Codi Penal, tot i que per això hagi de distorsionar la realitat. De totes formes, amb les actuals circumstàncies, l'enemic prefereix forçar la realitat per fer-la entrar a l'actual CP, que modificar el CP per adaptar-lo a la situació de lluita gallega (cosa que va fer al País Basc, però que en el nostre cas no es necessari no convé).

Una eventual condemna per pertinença a banda armada suposaria un càstig desorbitat pels militants que seran jutjats el 24 i 25 de juny, i una advertència clara per que continuï a no respectar el monopoli espanyol de violència. Políticament, intentar “tornar les coses al seu lloc”, fent que les persones que practiquen la resistència armada rebin el càstig especial que va ser previst per elles, del qual el seu caràcter desproporcionat intenta que ningú torni a considerar la possibilitat d'abandonar les formes de lluita delineades i tolerades per Espanya. Jurídicament suposaria la existència de un eina (una “organització armada” on es podria militar i col·laborar) que facilita la duresa repressiva, tot i que en cada cas la fiscalia tindria que demostrar la pertinença de qualsevol persona a aquesta suposada organització.

¿S'obriria la porta a les ilegalitzacions?

És una de les possibles conseqüències si no són condemnats per integració a banda armada. El Regne d'Espanya obriria la porta a Galícia a l'aplicació dels articles més durs de la legislació antiterrorista, llei de partits..., i per tant les legalitzacions i criminalitzacions sistemàtiques dels col·lectius y organitzacions que per l'estat siguin sospitosos de col·laborar amb una “banda armada”. Precisament en aquests temps veiem com, tots els col·lectius que s'enfronten a la crisi (com esdevé amb la plataforma Afectad@s per l'hipoteca o les Preferents), són declarats com “terroristes” pels mitjans de comunicació i destacats dirigents polítics, lligant-les a ETA o inclús al nazisme.

¿Quina despesa econòmica es deriva del procés?

El moviment independentista i cada cop més sectors socials mobilitzats coneixen bé l'extorsió econòmica de l'Estat. Multes, judicis, sancions administratives, robatoris de material, etc. Aquest judici no és una excepció, l'esforç econòmic estimat per desplegar Ceivar només en el que respecte a despeses directes d'aquest procés judicial ronda els 30.000euros contant advocats/des, procuradors/es, pèrits, viatges,... I això sense comptar amb el cost que produeix tindre a tres dels quatre processats a la presó.

¿Què es pot fer?

El judici del 24 de juny és clarament un judici de caràcter polític perquè, el que la fiscalia persegueix, no és sancionar a persones concretes per haver infringit el Cofi Penal, sinó sembrar la por a una generació en la que encara floreixen la insubmissió a les polítiques econòmiques, socials i culturals amb les que Madrid vol acabar amb la nostra terra i poble. Si l'enemic vol parlar de terror, parlem d'un país on cada cop més gent viu amb d'incertesa de no saber si demà podrà pagar la seva casa o el menjar, i en el que cada any es consumeixen més de set milions de caixes de ansiolítics i antidepressius. Si Espanya vol parlar de violència, traguem a la llum el robatori de les caixes als estalviadors gallecs, o el desnonament de mils de famílies gracies a l'entesa dels polítics, policies, jutges i banquers; l'impunitat d'uns cossos repressius reiteradament denunciats per tot organisme de defensa dels drets humans que existeixen en el mon; o el complex, la vergonya i d'indefensió induïda ans nens gallecs perquè mai més se'ls hi parli gallec. I, si pretenen parlar d'explosius, parlem dels que utilitzen les indústries de la construcció o de la mineria per fer explotar la nostra terra en mil trossos, acabant per sempre amb la fertilitat d'un territori que, podria donar a menjar a tot un poble, i que es convertit en menjar ràpid pels especuladors.

Sabem que l'objectiu essencial de la repressió és provocar la por i la paràlisis. Sent així, l'objectiu fonamental del moviment solidari ha de ser tot el contrari. Expliquem que, el 24 i 25, no és solament un judici contra els acusats, sinó també contra totes aquells gallecs i gallegues que no es resignen a quedar-se dòcilment als peus de qui els maltracta. Unim totes les forces i visions en defensa de l'Anto, l'Edu, la Maria y del Teto y de tots nosaltres. Fem d'aquest judici un símptoma de viure en un país oprimat per un regne sense democràcia.